

ПЕТЪР КЪРДЖИЛОВ

МАЛШАНС

chitanka.info

— Ало, Мери?

— Не е вкъщи. Да ѝ предам ли нещо?

— Не, благодаря...

Не му вървеше. На Пат Кейли напоследък определено не му вървеше. Живееше в шибан свят. Свят, в който никой не си оставяше парите на улицата. Свят, в който всеки долар се следеше от лазерни очи, всеки звук се дочуваше от неутронни уши, всяка миризма се улавяше от позитронни ноздри... И в този гаден век на суперелектроника и нанокомпютри Пат Кейли имаше неудоволствието да бъде шеф на банда, тясно специализирана в обири на банки и сейфове.

— Запознахме се на един пикник. Той е страхотно момче... — говореше нещо Макконъл.

Условията за работа в последно време нямаха нищо общо с идеите на хуманизма. Сума народ изостави занаята. Но Пат обичаше трудностите. Пришпорван от неволята, мислеше по-добре. И една сутрин го измисли. Беше толкоз просто. Като всяко гениално нещо. И Пат го направи. Той извърши своя обир, обира на века...

* * *

На 23 март, в 11:34 часа, от хранилището на Пасифик банк изпълзя хладилна камионетка. Сива, безлика, небиеща на очи. С надпис върху двете си страни: „Купувайте колбасите Щайн“. В кабината имаше трима — шофьор и двама сладури с квадратни челюсти. Носеха оръжие за цял взвод. В търбуха на камионетката се подрусваха поне десетина милиона. Щатски долара!

Камионетката се отправи бързо към магистралата, ала малко след разклона за пристанището намали, защото временен пътен знак я отклони в тясна уличка. Покрай едната ѝ страна се издигаше тухлена ограда, а от другата се извисяваше бетонната стена на концерна „Туборг“. Когато камионетката наближи портала на бирената фабрика, от широката му паст взе бавно да се изнизва лъскава цистерна. Тя препречи уличката и камионетката спря. Неочаквано над порутената тухлена ограда, откъм запустелия двор на склада „Шепърд“, изникна стрелата на малък подемен кран. От нея се проточи стоманено въже, в

чийто край бе окачен огромен електромагнит. Дискът му безшумно прилепна към покрива на камионетката. Сякаш хищни нокти я сграбчиха и вдигнаха във въздуха. Колелата с нежелание се отлепиха от асфалта, а надписът „Купувайте колбасите Щайн“ увисна безпомощно във въздуха. След шестнадесет секунди бронираното возило бе прехвърлено оттатък стената. Още докато се спущаше надолу, блеснаха оксигени и двама от хората на Кейли завариха вратите му. Прозорците от непробиваемо стъкло не се отваряха. Така оръжието на охраната се оказа излишна подробност. Най-сетне камионетката застина върху земята. Три чифта ококорени очи огледаха пустия двор. Но не съзряха жива душа, защото специалистите на Кейли се бяха скупчили отзад, където зееше току-що взривения отвор. През него можеше да се види съдържанието на фалшивата хладилна камера. В нея колбаси нямаше! След нови двадесет и осем секунди на мястото на нападението бяха останали само шофьорът и двамата сладури с квадратните челюсти...

Откритият понтиак на Кейли летеше по федерално шосе № 5. Младите мъже в колата изглеждаха безгрижни, сякаш излезли да попалуват. Едва ли някой би се усъмнил, че тъкмо това са престъпниците, извършили кражбата на столетието.

* * *

— Страхотно момче, гений — продължаваше Макконъл. — Студент е, нещо по физиката. Живее под наем у съседката, госпожа Ашмор. Тя е вдовица от сто години...

* * *

И тогава се случи непоправимото. Ниско над федералното шосе № 5 летеше един от онези кретенски хеликоптери, които уж контролираха движението. Тъпаците в него навярно бълваха мръсотии за новите си гаджета, но Тед Бъркли изкрейзи и взе да стреля по хеликоптера... Почна се такава гонка из предградията, че на понтиака

му лъснаха вътрешните гуми. В крайна сметка тайфата се отърва, но плячката остана в ръцете на ченгетата...

Гърмът тресна на другия ден. От вестниците Кейли научи, че е похитил осем и половина милиона. Но не скромната сума покрусил Пат, а невинно подхвърленото съобщение, че в един от чувалите са се намирали оригиналните матрици, с които отпечатваха стодоларовите банкноти! Това означаваше, че всеки, който притежава калъпчето, можеше да си напечата десетки, стотици, хиляди пъти повече кинти от пикливите осем и половина милиона долара. Пат Кейли би могъл да разори Америка. Би могъл да владее Америка...

* * *

Ето защо душата му стенеше всеки път, когато мислите го потапяха сред кипящия сякаш в пъкъла катран на спомените. И страхотно се вбесяваше, ако през това време някой му дрънкаше глупости. А Стив Макконъл вършеше тъкмо това вече повече от час.

— В началото госпожа Ашмор се оплакваше от опитите, които правел. Но след като той...

— Кой? — някак по инерция попита Кейли.

— Марсел Оливер — хладнокръвно отвърна Стив.

— Какъв Марсел, бе?! — простена Пат. — Не ме интересуват твоите педерастки истории.

— Но шефе, ти въобще не ме слушаш...

Кейли побесня.

— Виж какво, Стив — започна той колкото се може по-благо, както впрочем започва всяко катастрофално природно бедствие, — ти ме познаваш отдавна. Аз държа на теб. Но не си падам по досадници, не обичам плямпалата. Особено от онзи странен ден...

— Но, шефе...

— Не ме прекъсвай! Пазете ме, крепете ме, ласкайте ме, лъжете ме, ако трябва. Аз вече не съм онзи Пат, когото познавате. Станал съм някак си малко нервен. Затова не ми досаждайте с тъпотии. Ти поне знаеш колко съм огорчен — Кейли се изненада откъде се пръкна тази дума, с която бе искал да изрази своя бяс, — как преживявам нещата след...

— Но, шефе, нали точно за това ти говорех...

Пат Кейли не би бил най-гениалният банкообиращ, ако не се вслушваше от време на време в чуждите мнения.

— Та копелето живее до нас. Казва се Марсел Оливер, еврейче е и чатка физиката. Обзавел си е лаборатория в дома на госпожа Ашмор. Бил съм няколко пъти там, пълно е с жици. Той се досеща за моя бизнес, но си трае. Уважава ме. Един ден сам започна да говори за обира. Каза, че е измислен страхотно — Кейли скромно сведе глава и се заслуша още по-внимателно, — но че онзи, който е почнал стрелбата, е оплескал всичко...

— Така е... — въздъхна Пат. — Не си му казал нищо, нали?

— Не съм — обиди се Стив. — Казах му само, че ако нещата се повторят...

— Ех, ако нещата можеха да се повторят, глупако, аз не бих стоял тук, за да ти слушам щуротиите...

— Не съм глупак и не говоря щуротии — засегна се Стив. — А и точно това се опитвам да ти кажа от един час. Копелето Марсел твърди, че може да върне времето с една година назад. Да ни пренесе в деня на обира и ние да го извършим повторно. Но за тази цел...

Пат Кейли вече не го слушаше...

* * *

Марсел бе чувал легенди за великия гангстер. Затова се смути, когато го видя за първи път, започна да разтребва безпричинно тясната си стая и едва успя да приготви три кафета. Кейли го наблюдаваше с нарастващо недоверие.

— От няколко години — започна бавно Марсел — работя върху моята — това го подчерта — машина на времето.

За Пат Кейли на света нямаше нищо по-непоклонимо от времето. Днес си беше днес, а утре — утре.

— Ето защо смятам — каза накрая студентът, вече повъзвърнал самочувствието си, — че мога да пренеса петима ви точно с една година назад във времето. Ще си свършите работата, този път както трябва. След това ще ви върна в наши дни. Така полицията ще изгуби дирите ви за цяла година.

— Идеално! — възкликна Кейли. — Само без онзи келеш Тед Бъркли.

— Ще се наложи да го вземете — рече тихо Марсел. — Всичко трябва да е точно така, както е било първия път.

* * *

На 23 март, в 11:34 часа, от хранилището на Пасифик банк изпълзя хладилна камионетка. Сива, безлика, небиеща на очи...

Този път нещата се развиха така, както Пат Кейли си ги бе представял в своите най-кристални мечти. Обирът бе изпипан ювелирно, а Тед Бъркли озаптен овреме. Хеликоптерът прелетя спокойно над главите им, понтиакът тихо спря пред дома на госпожа Ашмор. След около час, равен на година, оттам излязоха петима мъже. На улицата беше спокойно, пролетта се носеше из въздуха. Понтиакът беше изчезнал. Трябваше да бе вече изгнил. Мъжете носеха големи черни чанти. Качиха се небрежно в чакащите ги автомобили, които веднага потеглиха в различни посоки...

* * *

Душата на Пат най-сетне намери покой, макар че умът му отказваше да възприеме цялата тази шашма. Бе се настанил в новия си апартамент, нает за случая. Беше тихо, уютно и сигурно. За хиляден път разтвори чантата — на дъното ѝ лежаха няколко стодоларови банкноти и две малки, плоски и лъскави пластини. Матриците на новото начало...

Опипа самото си за цигари. Нямаше. Марсел ги бе предупредил да вземат със себе си само това, което бяха носили преди година. А тогава Пат Кейли не пушеше. Затова бръкна в чантата, извади една от банкнотите и заслиза по стълбите.

Нощта бавно падаше. Будката за цигари бе на ъгъла. В нея кротко, сякаш от векове, дремеше възрастен човек.

— Едно боро — каза спокойно Пат.

— Веднага, господине — засуети се старецът.

Кейли подаде банкнотата. Беше решил да не взема рестото, но искаше да изненада добрия стар човек. Искаше да го възбуди, за да му се услади бакшишът.

— Но, господине... — вежливо, ала с нотка на обида в гласа, каза продавачът. — Нямате вид на такъв човек...

— Задръжете рестото — каза Кейли и посегна към цигарите. Вече чувстваше гъделът им в гърлото.

— Но, господине — заинати се старчето и пъргаво грабна пакета от первазчето, — това са фалшиви пари.

— Какво?

Искреното учудване на Пат окуражи възрастния мъж.

— Сигурно идвате отдалече, господине? — попита той.

— Да, много отдалече — отвърна Кейли.

— Тогава съм длъжен да ви известя, че точно преди една година вража нам сила завладя по един недостоеен начин федералните матрици, господине, и само седмица след това парите бяха сменени. Всички банкноти като вашата са извадени от обръщение...

Нещо сякаш стисна Пат за гърлото. Едва влачейки нозе, той се отдалечи в мрака. Беше съсипан...

Не му вървеше. На Пат Кейли напоследък определено не му вървеше. Живееше в шибан свят... Изведнъж се сепна и забърза към лъскава телефонна кабина. Набирайки номера, в главата му успя да се мерне само: „Дано Мери си е вкъщи!“

— Ало, Мери?

Разказът е публикуван в списание „Върколак“, брой 2 от 1997 г. под псевдонима Пол Джонсън, като преводач е посочен Петър Кърджилев.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.